

Snäll på LÄGRET

Jordan Monson Wright
(Baserad på en verklig händelse)

Det här hände i USA.

Kat gned nervöst sin protesarm när mamma körde nerför grusvägen. "Mamma, jag är rädd."

Mamma gav henne ett milt leende. "Jag vet. Men jag tror att du kommer att tycka om sommarlägret, raring. Tänk på alla nya barn du får träffa."

Kat sa inget men inom sig tänkte hon: *Det är det jag är rädd för.*

Snart kom de fram till daglägret. Mamma följde med Kat för att prata med hennes läggerrådgivare Brian. "Kat fick sin arm amputerad som liten", sa mamma till honom. "Det påverkar inte hur hon leker, men ibland är det lite svårt för henne att träffa nya människor."

"Oroa dig inte Kat", sa Brian. "Vi är alla glada att ha dig här."

Kat hade roligt när hon träffade barnen i sin grupp. De kallade sig Lila tigrarna. De gick på vandring, åt ost och kex och tävlade i att springa. Kat var en av de snabbaste i gruppen.

I slutet av dagen sa Brian att de skulle tävla mot en annan grupp i att hoppa säck. Kat hoppades att Lila tigrarna skulle vinna!

När det var Kats tur drog hon upp säcken runt knäna och började hoppa. Men det var svårt att hålla upp säcken med bara en hand och hon snubblade över det kraftiga tyget. Kat ramlade och rullade på gräset. När hon väl hade kommit upp igen hade det andra laget avslutat loppet. Kats lag hade förlorat.

Den kvällen berättade Kat för sina föräldrar om säckhoppningskatastrofen när de åt middag. "Jag vill inte åka tillbaka till lägret", sa hon. "Laget förlorade på grund av mig. De vill nog inte att jag kommer tillbaka."

Kat visste hur det kändes att vara annorlunda.

"Vad trist, hjärtat." Mamma gav Kat en kram. "Jag är säker på att dina nya vänner fortfarande älskar dig. Och vet du vem som alltid kommer att älska dig oavsett vad som händer?"

"Ni." Kat log lite.

"Ja. Vi älskar dig! Och det gör också vår himmelske Fader. Tänk på att du är hans barn också!"

"Det låter som om du hade roligt före säckhoppningen", sa pappa. "Ge lägret en chans till!" Kat nickade. "Okej."

Pappa log. "Försök lägga märke till när andra är snälla mot dig. Och hitta sätt att vara snäll mot andra. Det hjälper alltid mig när det känns jobbigt."

Nästa dag på lägret hälsade barnen i Kats grupp på henne med high-fives och kramar. Ingen nämnde säckloppet och Kat glömde hur orolig hon hade varit. Hon och hennes nya vänner berättade skämt medan de väntade på att aktiviteterna skulle börja.

Sedan kom läggerrådgivaren Brian fram till gruppen. Bredvid honom var en pojke i Kats ålder. "Hör upp, Lila tigrarna", sa Brian. "Vi har en ny

vän i dag. Han heter Rodrigo. Rodrigo pratar bara spanska, så vi försöker hitta en rådgivare som pratar spanska och kan hjälpa honom.

Kat lärde sig spanska i skolan men hon kunde bara lite. Hon var för rädd för att försöka prata med Rodrigo.

Sedan tittade hon på honom. Han såg också rädd ut. *Det måste vara svårt att inte prata samma språk som de andra barnen*, tänkte hon. Hon visste hur det kändes att vara annorlunda.

Kat kom ihåg hur alla hennes nya vänner hade välkomnat henne till gruppen. De fick henne att känna sig älskad, precis som Jesus skulle göra. Hon ville göra det för Rodrigo också.

Kat kom ihåg hur man säger "hej" på spanska. Så hon tog ett djupt andetag och gick fram till Rodrigo. "Hola", sa hon med ett leende.

Rodrigos oroliga ansiktsuttryck försvann och han log tillbaka. Kat höll fram sin proteshand.

"¿Amigos?" frågade hon. *Vänner?*

Rodrigo log ännu mer. Han tog hennes hand och skakade den. "Amigos." ●

ILLUSTRATION: FLAVIA DRAGO